

Mari Pepa Colomer

EL SOMNI DE VOLAR

El responsable de l'aeròdrom del Prat es devia sorprendre quan la Mari Pepa li va dir que volia aprendre a pilotar avions, però per sort la va acceptar com a alumna. El seu pare la va ajudar a pagar el curs i el personal de l'aeroport procurava que pogués fer de franc les hores de vol que li faltaven. Hi va haver, doncs, molta gent que va creure en ella i en el seu somni i, finalment, la Mari Pepa va ser la primera dona catalana amb el títol oficial de pilot d'aviació: només tenia disset anys i es va convertir en una celebritat.

L'any 1936, quan va esclatar la guerra, la Mari Pepa Colomer va ser mobilitzada per pilotar en la rereguarda republicana. Portava un DH-84 Dragon i feia missions d'informació, avituallament i enllaç amb el front d'Aragó. Sobretot traslladava soldats ferits a l'hospital de campanya del Prat —de l'avió en deien *Dragoambulància*—, i va ser una autèntica heroïna perquè el DH-84 anava molt més lent que els caces enemics, i l'única manera d'evitar-los era volar molt a prop de terra —amb els perills imminents que això comportava.

El febrer de 1939, quan les tropes franquistes estaven a punt d'ocupar els últims reductes de la Catalunya lliure, la Mari Pepa Colomer es va exiliar a França. Diuen que en aquest darrer vol portava tants republicans que fugien, que només una pilot excel·lent com ella podia fer aterrar l'avió amb èxit. No va tornar a volar mai més. Deia que la guerra havia frustrat tots els seus somnis. També, suposo, el seu somni de volar.

MÍRIAM GALISTEO

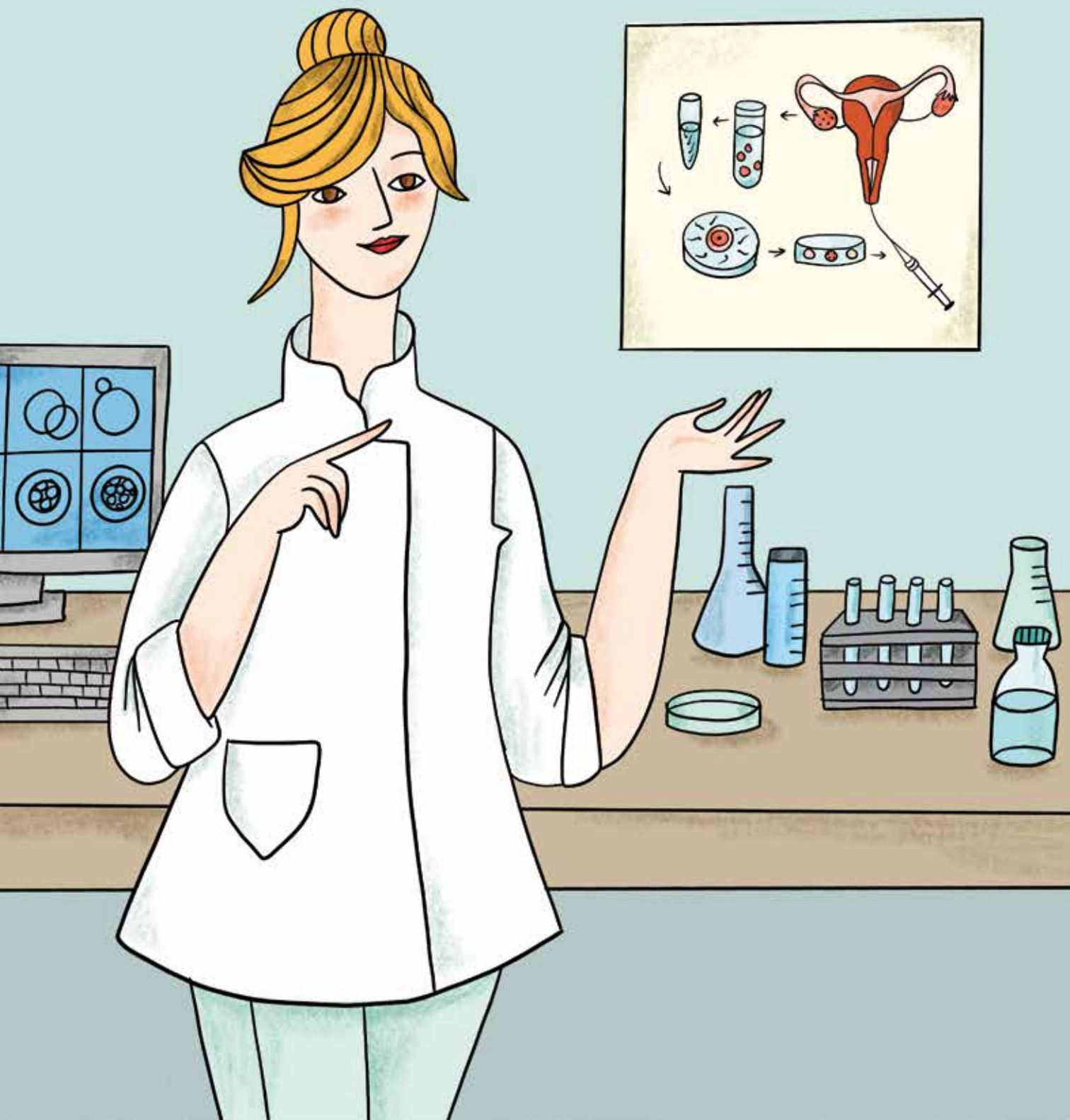

LA PRIMERA BOMBERA!

«Si et fas bombera, t'agradarà molt». Això és el que deien a la Míriam els seus amics bombers, i quan va fer trenta anys —l'edat màxima per entrar en el cos eren trenta-dos— va decidir que havia arribat el moment de fer-los cas i provar-ho. I tenien raó: li va agradar molt! Però abans va haver de superar les proves per ingressar en el cos de Bombers de Barcelona, que no eren fàcils, i li va caldre preparar-se bé. Primer de tot, treure's el carnet de camió —que era obligatori— i, de passada, es va apuntar per al d'autobús i tràiler. Després, entrenar-se al gimnàs, amb una tenacitat i una constància dignes d'elogi, per preparar-se per a les proves físiques. Cal dir que a la Míriam, el 2007, quan es va presentar, no li van aplicar cap discriminació positiva pel fet de ser dona, i va haver de superar exactament les mateixes proves físiques que els aspirants homes: les va aprovar, diu, «amb l'ajuda dels companys i molta força de voluntat». Els bombers van veure l'arribada d'una companya amb satisfacció i simpatia, i trobaven que era natural que les dones s'incorporessin al cos.

De fet la Míriam diu que els bombers són com una família, que viuen al parc les 24 hores del dia i que tot ho fan junts, però que és a l'hora d'apagar focs i salvar vides quan els companys són imprescindibles. «Tots som importants», diu. Segurament va ser quan era molt jove, a l'agrupament escolta —en va ser cap—, que va entendre per sempre la importància de formar part d'un grup i treballar en equip.

ANNA Veiga

MARE DE DEU MIL NENS I NENES

Aquesta biòloga especialitzada en reproducció assistida és la mare científica de la Victòria Anna —es diu així en honor seu—, la primera *nena proveta*, que va néixer a Catalunya per fecundació *in vitro*, el 1984, quan la doctora Veiga només tenia vint-i-set anys. Va ser una proesa, recorda amb emoció, una mena de miracle, perquè en aquell moment tot era nou i estava per fer: feia només dos anys que dirigia el laboratori de fecundació *in vitro* de l'Institut Dexeus. Aquest naixement va donar l'esperança a milers de parelles estèrils que per fi podrien concebre aquells fills que tant desitjaven, però també va ser especialment important per a les dones, perquè ens va donar la llibertat de poder decidir quan i com volem quedar embarassades.

Actualment, la doctora Veiga centra les seves investigacions en les cèl·lules mare: el seu repte és crear teràpies per a malalties incurables; busca, com sempre ha fet, obrir camins perquè en un futur proper les persones visquem més, millor i més sanes. «Ja no es tracta de crear vida», diu, «sinó que aquesta sigui una vida llarga, de qualitat, i que valgui la pena de viure.» Tota la seva vida, doncs, ha estat dedicada tenaçment i incansablement a la ciència. L'Anna diu que sempre busca la manera d'aprendre coses noves i de formar-se. No creu en Déu, però sí que creu en la ciència, i es mostra admirada, fascinada com el primer dia, davant la creació de la vida.

Dolores Aleu
Metgessa

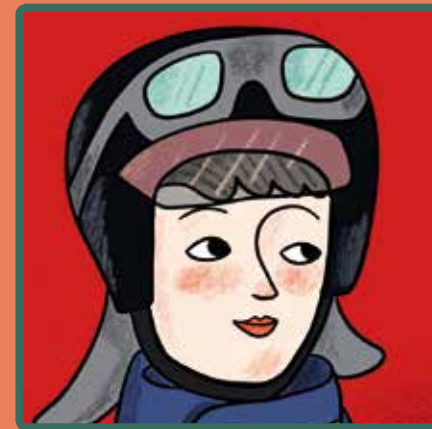
AURORA Batet
Castellera

FRANCESCA BONNEMAISON
Bibliotecària

ANNA M. MARTÍNEZ SAGI
Esportista i periodista

MIRIAM GALISTEO
Bombera

LES HEROÏNES
DE SANTA BÀRBARA
La resistència

Dolores Canals
Pedagoga

MARI PEPA COLOMER
Aviadora

LLUÏSA CASAGEMAS
Compositora

ANNA VEIGA
Biòloga

ARACELI SEGARRA
Alpinista i espeleòloga

JOSEFINA CASTELLVÍ
Oceanògrafa

MORIAH FERRÚS
Hazan

ISABEL VILÀ
Sindicalista

NATIVIDAD YARZA
Alcaldesa